

Het zit erop. Na een jury-beraadslaging van maar liefst acht uur sprak rechtbankvoorzitter Martin Minnaert rond 1 uur vrijdagochtend de verlossende woorden uit voor artsen Jo Van Hove en Frank D. En ook voor psychiater Godelieve Thienpont. “Niet schuldig.” Minnaert moest dreigen met het ontruimen van de zaal als het applaudisseren niet stopte.

♦ Exclusief voor abonnees door **DOUGLAS DE CONINCK** 31 januari 2020, 7:05

Waar ging dit proces weer over?

De Morgen-journalist Douglas De Coninck heeft het euthanasieproces op de voet gevolgd. [Herlees zijn berichtgeving hier.](#)

De woorden “niet” en “schuldig” werden onthaald op een daverend applaus van wie al die dagen lang in de zaal zat, elke dag trouw op post. Vrienden, familie, en vooral heel veel patiënten van de drie artsen.

De vrijspraak van Frank D. lag in de lijn van de verwachtingen, aangezien de openbare aanklager en de familie Nys woensdag al afzagen van elke verdere claim, en ook die van Thienpont. Die van Jo Van Hove, de man die uiteindelijk de fatale baxter had aangelegd bij Tine Nys, was dat steeds minder. Naarmate de uren zich donderdagavond voortsleepten begonnen ook de advocaten van Godelieve Thienpont zich zorgen te maken. “Dit is níét goed”, foeterde Rudy Arts, ijsberend door de halflege zaal.

Walter Van Steenbrugge, advocaat van Jo Van Hove, was er na het verdict dan weer van overtuigd dat zijn cliënt en alleen hij de splijtzwam binnen de jury of tussen het hof en de jury moet zijn geweest. “In elk geval, daarbinnen zijn twee groepen met elkaar aan het armworstelen geweest, anders duurt het toch geen acht uur?”

Walter Van Steenbrugge en Christine Mussche werden vooraf geframed als advocaten die zelden winnen in assisen, maar hebben hun *mission impossible* tot het best mogelijke einde gebracht. Voor Jef Vermassen, hoofdadvocaat van Godelieve Thienpont is het naargelang het wel of niet

meerekenen van zogenaamde technische vrijspraken een zestiende of zeventiende vrijpraak op een totaal van 105 assisenzaken.

JO VAN HOVE: 'IK HEB HIER OOK LESSEN UIT GETROKKEN'

Het besef dat het hoogstwaarschijnlijk al die uren enkel om hem, zijn leven, en bij verdere uitbreiding de Belgische euthanasiewetgeving, moet hebben gedraaid, was bij het verlaten van de rechtszaal rond halfeen 's nachts even nog te groot voor de 59-jarige huisarts uit Sint-Niklaas. Een brede glimlach wel, maar dezelfde zelfrelativerende toon als tijdens de debatten.

Jo Van Hove Beeld Bas Bogaerts

Jo Van Hove: “Ik ben gelukkig dat het gedaan is, je moet de bladzijde kunnen omslaan. Voor de rest vind ik dat niemand gewonnen heeft. Wij hebben allemaal onze schade gehad. Achteraf bekeken vind ik ook dat we het allemaal beter hadden kunnen doen. Dit was zeker niet het proces van de haat. We moeten allemaal verder in het leven, en zonder wrok. Of ik dit had verwacht? Pff, het was toch spannend. We komen hier allemaal met een beetje verlies uit. Dat neemt niet weg dat ik natuurlijk blij ben dat die periode is afgesloten.”

U bent LEIF-arts, u hebt op dit proces gezegd dat u geen euthanasie meer uitvoert vanwege de zaak Tine Nys.

Verandert dat nu?

“Ik zal mij alleszins verder bekwamen en zorgen dat ik beter kan. Zoals in alle delen van mijn beroep ga ik proberen mij meer te professionaliseren. Echt, ik heb hier ook lessen uit getrokken.”

Hoopt u ooit nog op een echte dialoog met de familie van Tine Nys?

“Ik vrees dat dat niet zal gaan. Wij hebben het al een paar keer geprobeerd, en dat ging niet. Als zij dat willen, zal ik dat natuurlijk doen. Als zij het meer verwerkt hebben en ze hebben er nood aan, dan wil ik daar zeker aan meewerken. Wat ik morgen ga doen? Eens goed gaan eten, denk ik. Ik heb daarstraks een wandeling gemaakt en daar was een zaak, maar ik denk dat ze nu gesloten zijn (lacht). En morgen ga ik eens solden doen - het is de laatste dag, toch?”

De zussen van Tine Nys vernemen het verdict. Beeld Photo News

GODELIEVE THIENPONT: ‘WIJ KUNNEN VERDER DOEN!’

Ze is erg klein. Af en toe verdween ze letterlijk in een kluwen van kinderen, vrienden, patiënten. Nagenoeg iedereen moest haar tenminste even kunnen omklemmen. Het hele proces lang was Godelieve Thienpont heel ingetogen, heel actief aanwezig in de debatten. Bittere ernst, altijd. Nu las je op het gezicht van de 67-jarige psychiater en bezielster van de vzw Vonkel niks anders dan euforie. Haar ultieme nachtmerrie is voorbij.

Godelieve Thienpont: “Hoe ik mij voel? Wat denk je? Zeker, er waren veel momenten dat ik bang ben geweest. Ik heb gedacht: als dit allemaal mogelijk is, wat is er dan nog mogelijk? En dat maakte mij ongerust, zonder dat ik daarover in detail ga treden. Maar dit was mijn angst. Na tien jaar is dit een groot pak van mijn hart. Wij dragen dit al tien jaar mee, en we hadden ook zwijgplicht. In geen enkele context kon je je verweren, geen enkele. Het was op je tanden bijten, je tong afbijten. Het was al een hele opluchting om het hier te mogen brengen zoals het was.”

Godelieve Thienpont. Beeld Photo News

Tijdens het proces bleek dat veel artsen uit schrik zijn gestopt met euthanasie.

“Ja, nu vergat ik bijna nog het belangrijkste te zeggen. Dat wij kunnen verder doen! Mensen helpen die geen perspectief meer hebben op een humaan leven of een humane dood. We kunnen die mensen verder helpen, als het onomkeerbaar is. Dat die mogelijkheid blijft bestaan. In de naam van de mensen die ondraaglijk lijden is dit voor mij een erkenning, op zijn minst. Wat ik zeer betreurt, hé. Ik lig daar uiteraard van wakker, maar soms is dit het enige dat we nog kunnen doen.”

U werd plat geknuffeld. Bijna iedereen in de zaal kende u?

“Er zijn heel mensen me komen steunen die iemand verloren zijn, uit dankbaarheid. Er waren er ook die me fotootjes lieten zien van hun kind, dat nog in leven is. Die heb ik de voorbije dagen veel mogen zien. Ik ben onwaarschijnlijk gelukkig voor m’n vier kinderen en m’n tien kleinkinderen, dat die niet mee de stempel van moordenaar van mij moeten meepakken in hun verdere leven. Dat was een heel grote zorg. Ik heb schatten van kinderen, sterke kinderen.”

Wat gaat u morgen doen?

“Morgen gaan wij rustig terug naar ons eigen plekje, en wat de rest van de dag gaat brengen? Ik denk dat we eens gaan wandelen.”

Als er vanuit de familie Nys een signaal komt om te willen praten, gaat u dat dan doen?

“Ik vind het zo verschrikkelijk erg voor hen, want zij zijn iets gestart - hoop ik - om iets te verwerken. En ik vrees dat dit niet gaat helpen, natuurlijk. Ik ben helemaal niet kwaad op iemand. Zij mogen altijd naar me toe komen, altijd. Ze zijn altijd welkom. Dat hebben ze ook altijd geweten.”